

слѣ той се научилъ, че въ лагера на Порция се чувалъ само единъ сигналъ, а въ лагера на Ливия два. Тогава вече у него не останало никакво съмнѣние, че прѣдъ него се намирали и двамата консули, което го турило въ пълно недоумѣние и той помислилъ, че или Аннибалъ билъ разбитъ, или билъ измаменъ, или пъкъ най послѣ, че писмата му, на Аздрубала, били уловени. Подъ влиянието на тѣзи обезпокоителни мисли той рѣшилъ да отстѣпи и да продължи движението си за южна Италия. Въ 1-та стража прѣзъ нощта (слѣдъ 6 часа вечерята), като заповѣдалъ да загасятъ огневетъ въ лагера, тръгналъ нагорѣ по лѣвия брѣгъ на Метаврѣ. Водачитѣ, вѣроятно, не били достатѣчно пазени и едина отъ тѣхъ се скрилъ, а другия избѣгалъ задъ Метаврѣ. Вслѣдствие на тъмнината отъ настѣпващата и настѣпила вече нощъ, армията на Аздрубала се движила на сполука и не въ надлѣжащъ рѣдъ: много отъ войницитѣ, като излѣзли изъ рѣдоветѣ, вѣрвяли отдѣлно на страна и даже лягали на земята. Аздрубалъ, за да запази рѣда въ движението, заповѣдалъ, до разсъмване знамената да вѣрвятъ покрай брѣга на Метаврѣ, а на разсъмване искалъ да прѣмине рѣката въ бродъ и да се отдѣли чрѣзъ нея отъ римскитѣ армии. Но въ тъмнината не било възможно да се виждатъ знамената, а честитѣ извилини на Метаврѣ само увеличавали и затруднявали движението, толкозъ по вече, че Метаврѣ все по вече се стѣснявалъ отъ планинитѣ и ставалъ дълбокъ и неудобопроходимъ въ бродъ. Всичко това крайно забавило движението на Аздрубаловата армия, а на римлянитѣ дало време и възможность да отидатъ слѣдъ нея. Клавдий Неронъ прѣвъ я настигналъ съ всичката конница, а слѣдъ

него пристигналъ Порций съ легката пѣхота, и двамата почнали силно да притискатъ Аннибаловитѣ войски, които вѣрвяли въ опаската на армията му. Като видялъ, че въ тѣзи обстоятелства не било възможно вече да продължава движението си, Аздрубалъ избралъ на най близката височина (около 10 римски мили или 14 версти отъ Фанъ) едно равно мѣсто за лагеръ и заповѣдалъ да го укрѣпятъ. Но слѣдъ това пристигналъ и Ливий съ всичката тѣжка пѣхота и не въ походенъ рѣдъ, а въ боенъ — въ колони по кохорти и безъ тяжести, и всичката римска армия веднага се построила въ боенъ рѣдъ. Тогава и Аздрубалъ, като видялъ, че не било възможно вече да избѣгне сражението, построилъ армията си сѣщо въ боенъ рѣдъ. Лѣвия си флангъ той допрѣлъ до една рѣкичка и го прикрилъ съ оврага и склона на височината, и за това рѣшилъ да произведе атаката съ дѣсното си крило, кждѣто и турилъ най добритѣ си и надѣжни войски — испанскитѣ и африканскитѣ, подъ личното си началство, въ центра турилъ лигурийцитѣ, а на лѣвото крило галлитѣ, отъ всички най малко надѣжни. Отпрѣдъ турилъ единственнитѣ си 10 слона, а конницата (за която никждѣ не се спомѣнува) вѣроятно задъ пѣхотата, тѣй като по фланговетѣ нѣмало мѣсто за нея. Колко именно войска ималъ той — не е точно извѣстно, но сѣдѣщи по това, че Ливий и Порций, които имали, до пристиганieto на Клавдия Нерона, около 34.000 души, не се рѣшавали да атакуватъ Аздрубала, съ вѣроятность прѣдполагатъ, че той трѣбвало да има въ строя горѣ-долу 40.000 души, а консулитѣ и Порций имали всичко около 42.000 души, слѣдователно въобще силитѣ и отъ двѣтѣ страни били почти равни. Въ

x Аздрубаловите